

RISCU DE-A FI MARTOR

Motto: „Ce mă doare? Mă doare faptul că toți proștii cred că pot să scrie o carte.”(?)

Februarie 2009. Am așteptat cu nerăbdare să văd și eu mult – comentatul film al lui Cristian Mungiu – „Patru luni, trei săptămâni și două zile”. Doar că, după vizionare, am rămas decepționat – un film slab. De ce? Pentru că este prea schematic, simplu, aproape un documentar. Uneori mi s-a părut chiar ridicol, iar când am crezut că se „mișcă” totuși ceva, filmul se termină... Atunci, cum se explică premiile luate? Păi, când ai în echipă un domn de la Paris (era să zic de la Tel- Aviv!) pe nume Dan Burlac, ce să mai zici? Și în artă, totul depinde de publicitate și de promovare, nu-i așa?

Emil Cioran: „În eternitate trăiești fără să regreti și fără să aștepti ceva”. Etern este deci doar fătul în pântecele mamei. Atât durează eternitatea: 9 luni!

Un amic îmi semnalează câțiva poeți: Alina Beatrice Cheșcă, Cristina Gatachivu, Gheorghe Râmboiu –

Maica Domnului cu Pruncul

Bursucem. Oare nu era mai bine dacă autorii respectivi și-ar fi ales câte un pseudonim mai... literar?

1 aprilie 2009. Citesc după mult timp „Adevărul literar și artistic”. Nu mai e ce-a fost, acum este mai mult un info-cultural. Cel mai mult mi-a plăcut articolul „cultural” intitulat „Un an bun pentru bere, la Strasbourg”. Pe când, într-o revistă de băuturi, un articol despre Cioran sau Eminescu?

Aprilie 2009. Lecturi din Sergiu Dan – „Dintr-un jurnal de noapte” încântător: „Cei mai mulți ne ducem zilele ca niște rentieri ai memoriei, trăind din amintirile agonisite”.

Aprilie 2009. Caut în bibliotecă o carte rară: „Viața romanțată a lui Dumnezeu” de Sașa Pană. Nu o mai găsesc. Cred că a făcut aripi...

Am mai spus-o: în ceea ce privește „cetitul”, sunt un împrăștiat: citesc aiurea, câte 10, 20, 30 de cărți în paralel: poezie, jurnale, memorii, note de călătorie, critică și istorie literară. Lectura o fac, deci, după starea zilnică sufletească. Asta mă întârzie foarte mult să termin o carte. De exemplu, volumul „Percepție și morală în fenomenologia franceză” de Tudor Ghidoaru o am pe birou de vreo zece ani... La fel și „Psihologia artei” de Henri Delacroix...

Zice Denis Diderot, undeva – „înțelepciunea nu este altceva decât știința fericirii”. Eu n-aș zice; înțelepciunea nu poate fi decât, eventual, știința resemnării”.

10 aprilie 2009. O zi funestă: modestul actor carierist Radu Duda, ginerele regelui Mihai, și-a anunțat intenția de a candida la Președinția României?! Este un gest nu hazardat, ci prostesc. Pe ce se bazează actorul? „Mă bizui pe familia mea” a declarat acesta. Aici are dreptate, căci atâtea voturi va avea, câți membri are familia domniei sale... Plus șoferul, grădinarul și bucătăreasa de la Palat... În altă ordine de idei, este ridicol să vezi cum un adept al monarhiei să candideze pentru... republică! Cine stă în spatele lui? Nimeni altul decât controversatul Dinu Patriciu. Ca tacămul să fie complet, ar trebui să candideze și Irinel Columbeanu, Țanțăreanu ori Mădălin Voicu. sau Tolea Ciumac...

20 aprilie 2009, a doua zi de Paști. La un post TV

urmăresc un film despre viața lui Sf. Petru. Stupoare, însă. Într-un cadru apar câțiva (3?) stâlpi de electricitate sau telefonie...

Aprilie 2009. Băiatul meu – este în clasa a XI-a și vrea să se facă jurnalist – mă întreabă într-o zi care-i diferența dintre un scriitor prolific și unul grafoman. Ce să-i spun? Scriitorul prolific scrie mult, la un nivel cât de cât meritoriu, iar grafomanii scriu mult, despre orice, prost, folosind un limbaj de multe ori anapoda, iar valoarea cărților nu sare de genunchiul broaștei râioase. Iată cum scrie un asemenea autor cu mintea schioapă: „Cu durere în suflet, dau mărturie că el, ARTUR SILVESTRI (1953-2008), a fost și va rămâne până la stingerea stelelor din cer, Fratele cel Mare al tuturor celor care nutreau și vor nutri dragoste curată și înflăcărată, pentru Neamul Românilor și pentru Patria Sacră a Românilor... Adică ARTUR SILVESTRI s-a rânduie în Cerul Neamului nostru metafizic, alături de Orfeu / Eminescu, de Dumitru / Dimitrie Cantemir, de Iorga, de Lovinescu ori Pârvan... Va rămâne, de azi, încolo un imens loc gol, cât un hâu în Cultura Românească Actuală...” Ați ghicit: autorul acestor ineptii nu poate fi altcineva decât domnul prof. dr. B.A., de undeva dintr-un orășel moldav...

În nr. 5 și 6 din „Luceafărul de dimineață” poeta Ileana Mălăncioiu semnează două încântătoare articole, pline de învățăminte și nu numai... Mi-ar plăcea să fie vorba despre o rubrică permanentă...

Martie 2009: Într-un interviu, acordat unei publicații, excelentul poet care este Leo Butnaru amintește despre minunata colecție „Luceafărul” din anii '60, unde au debutat: „Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Cezar Baltag, Ioan Alexandru, Gabriela Melinescu, Ioanid Romanescu, Mihai Ursachi și alții”. Totul este corect până la un punct, numai că Mihai Ursachi a debutat prin anii '70; și nu în vestita colecție „Luceafărul”, ci la Editura „Junimea” din Iași (volumul „Inel cu enigmă”). Deci, aparține generației '70. Deși împărțirea pe generații e mai mult decât discutabilă.

Martie 2009. Un amic poet îmi spune la telefon că a auzit din surse sigure că actorul Dan Puric va candida la Președinția României. Îmi place să cred că nu a auzit bine. Ca actor – merge, dar ca emisar al lui Dumnezeu mă lasă rece...

Martie 2009. Aflu din presă că a murit criticul Mihai Ungheanu, fost parlamentar din partea partidului „România Mare”. L-am cunoscut și eu prin anii '80 în redacția revistei „Luceafărul” – îl căutam pe poetul Cezar Ivănescu și am dat peste domnia sa, care era împreună cu prozatoarea Sânziana Pop (o superbă blondă) și poeta Gabriela Melinescu (o mai superbă brunetă). Era un om cultivat, spiritual, taciturn și ușor interiorizat. Faptul că a fost un om de stânga nu știu dacă i-a folosit sau nu. Probabil că cea mai bună carte a sa rămâne cea despre Marin Preda, apărută în anul 1973.

Maica Domnului Jalnică

În publicistica literară de la noi a apărut, de câțiva ani, un „curent” nou: reciprocitatea... critică – lăudabilă, de fapt. Adică fel de fel de autori care scriu în draci unii despre alții, cronici care de care mai alambicate, stufoase și de prost gust. Situația este cu atât mai tristă cu cât nimeni nu ia atitudine față de acest fenomen nociv și inutil... În numărul viitor voi prezenta și o listă a rușinii...

Luni, 20 aprilie 2009, a doua zi de Paști. Una dintre cele mai triste zile din viața mea: particip împreună cu soția mea, poetul Ion Panait și dl. Puiu Siru la o înmormântare deprimantă – cea a poetului (și prietenului bun care mi-a fost) VIOREL MUNTEANU. A avut o moarte tragică; se pare că a adormit pe pat cu o țigară aprinsă și a ars împreună cu patul. Vă imaginați că din acel pat nu a rămas decât cenușa și arcurile? Vă imaginați că resturile trupului firav ale poetului au fost puse într-un sac și așezate apoi într-un sicriu imposibil? Nici nu vreau să mă mai gândesc. Seara iau din raft primul său volum – RECUL – unde – culmea! – are o poezie cu titlul „Visez pe pat încins”: „E într-un veșnic dialog cu moartea / Sufletul meu iubit de rău și bine / Ca jumătatea ce-mi dorește partea / Dă buzna cimitirul peste mine // Dacă alunec dincolo de miriști / Străchini de lut vor sângele să-mi parcă / În loc de vin încep să beau neliniști / Schimbând cu grijă mască după mască // O, în grădină-mi crește dinamită / Și lutul prispei mă privește straniu / Visez pe pat încins precum o plită / Că strâng la piept femeia de uraniu”. Și așa a vrut Dumnezeu: ca poetul Viorel Munteanu să moară pe un pat încins... și ars. Dumnezeu să-l ierte!